

Σταυρούλα Βερούκη, Κωνσταντίνος Μπουγιουκλής, Μαρίνα Δουμάνη *

Σταδίου 29... Ένα μήνα σχεδόν, έξω από το υπουργείο «Ανεργίας», οι απολυμένοι εργαζόμενοι στα πεντάμηνα έχουν καταλάβει το πεζοδρόμιο στήνοντας σκηνές και αγωνιζόμενοι για το αυτονόητο δικαίωμα τους στην εργασία. Η κυβέρνηση θεωρεί ωφελούμενους και δεύτερης κατηγορίας τους συγκεκριμένους ανθρώπους. Αυτό αποδεικνύεται όχι μόνο από το ότι τους βάζει να εργάζονται για 5 μήνες, με τον μισό μισθό, χωρίς την προβλεπόμενη ασφαλιστική κάλυψη και κατά παρέκκλιση της εργατικής νομοθεσίας αλλά και από την αντιμετώπιση τους στο διάστημα αυτό.

Η πολιτική ηγεσία του υπουργείου προσπάθησε με το γνωστό τρόπο της αναρμοδιότητας αλλά και προτάσσοντας ανύπαρκτα νομικά κωλύματα να κερδηθεί χρόνος ελπίζοντας πως οι δυνάμεις των εργαζομένων θα απογοητευτούν, θα αποσυρσπειρωθούν και θα φυλλορροήσουν. Εκείνοι όμως απάντησαν μέσω της διενέργειας συντονιστικών συνελεύσεων με πλήρεις δημοκρατικές διαδικασίες και κινηματική ωριμότητα εκφράζοντας τη θέση πως ο αγώνας τους είναι δίκαιος και θα συνεχιστεί μέχρι την τελική νίκη.

Ερωτήματα που προκύπτουν και επανέρχονται διαχρονικά σε κάθε αγώνα με πολιτικά χαρακτηριστικά και κινηματικό περιεχόμενο είναι σε ποιους απευθύνεται, που αποσκοπεί και πόσο μακριά θα πάει. Σήμερα στην κοινωνία, εφαρμόζονται πολιτικές που καταληστεύουν τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης, διαμορφώνοντας ταυτόχρονα ένα εργασιακό περιβάλλον

χειρότερο από την περίοδο του δουλοκτητικού μεσαίωνα.

Παράλληλα το διαχρονικό ηθικό πλεονέκτημα της αριστεράς στην συνείδηση της εργατικής τάξης επιχειρήθηκε να αποκαθλωθεί μέσα από την αστική διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Σε αυτό το πλαίσιο λοιπόν αποκτούν ιδιαίτερη βαρύτητα οι φωνές υγιούς αντίστασης και φυσικής πρωτοπορίας που αρνούνται να παραχωρήσουν την πατρότητα υψηλών αξιών της αριστεράς και εκπροσωπούν μέσα από τα σπλάχνα της ίδιας της εργατικής τάξης τον αγώνα για ριζοσπαστική ανατροπή και δικαιοσύνη φέρνοντας την ρήξη και δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για την μαζικοποίηση του εργατικού κινήματος.

Σε αυτή τη βάση ένα κομμάτι εργαζομένων εδώ και 4 μήνες, χωρίς δίκτυο, χωρίς εμπειρία, αποφάσισε να σηκώσει στους ώμους του, προσπερνώντας τις γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες, το δυσανάλογα μεγάλο βάρος της σύγκρουσης με την κεντρική πολιτική ηγεσία και κατ' επέκταση με τους πολιτικούς της προϊστάμενους, το διευθυντήριο δηλαδή της ΕΕ.

Τη στιγμή που η κυβέρνηση επικοινωνιακά εξαγγέλλει χιλιάδες δήθεν θέσεις εργασίας μέσω νέων προγραμμάτων ΟΑΕΔ-ΕΣΠΑ ,επιχειρώντας να ρίξει στάχτες στα μάτια του κόσμου και κρύβοντας τις αληθινές προθέσεις της για παγίωση ενός νέου μοντέλου στην αγορά εργασίας με εργαζομένους επαίτες, στα όρια της απελπισίας, ένα δυναμικό κίνημα κάνει την εμφάνιση του αμφισβητώντας την ανακύκλωση των ανέργων και την παράδοση των υπηρεσιών του δημοσίου στον ιδιωτικό τομέα μέσα από την δημιουργία ΚΟΙΝΣΕΠ και άλλων νομικών σχημάτων.

Αφορά λοιπόν ο αγώνας αυτός μόνο τους εργαζόμενους στα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας; Σίγουρα όχι! Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι έχοντας κρυστάλλινη συνείδηση της τάξης τους έθεσαν αιτήματα που ξεκαθαρίζουν τις προθέσεις τους. Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους!

Παραμονή στην εργασία για όσους ακόμα δεν έχει λήξει η σύμβασή τους και άμεση επιστροφή στην εργασία όσων η σύμβασή τους έληξε το προηγούμενο διάστημα. Κατάργηση των προϋποθέσεων για την λήψη του επιδόματος ανεργίας. Κάθε άνεργος πρέπει να δικαιούται επίδομα και αξιοπρεπή διαβίωση. Πλήρης κατάργηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας και ανατροπή στην πράξη όλων των μνημονιακών πολιτικών που σκοπό έχουν να κάνουν τον κόσμο φτωχότερο και να του στερήσουν θεμελιώδη δικαιώματά που έχουν κερδηθεί με αίμα αγωνιστών τους προηγούμενους αιώνες.

Οι απεργοί εργαζόμενοι στα πεντάμηνα υπερέβησαν με αυτόν τον τρόπο τα στενά συντεχνιακά τους αιτήματα και αποτελούν την αιχμή του δόρατος γύρω από την οποία καλούνται να συγκροτηθούν σε ένα πλατύ ταξικό-εργατικό μέτωπο όλες εκείνες οι υγιείς και λαϊκές δυνάμεις της εργασίας.

Είναι κεκτημένη συνείδηση των εργαζομένων πως με τη συγκρότηση αυτού του μεγάλου εργατικού μετώπου συμβάλλουν στην απαραίτητη αναγέννηση των διαδικασιών συντονισμού από τη βάση σε άμεση συνάρτηση με τα πρωτοβάθμια σωματεία και τις επιτροπές αγώνα έτσι ώστε η ανανέωση να οδηγηθεί μέχρι την κορυφή της συνδικαλιστικής ηγεσίας η οποία ήρθε ο καιρός να επανασυσταθεί για να μπορέσει να επιτελέσει τον πραγματικό της ρόλο. Αυτόν της στήριξης του εργατικού κινήματος!

Τι είναι λοιπόν πραγματικά αυτός ο αγώνας των πενταμήνων; Αυτός ο αγώνας είναι ένα παράθυρο από το μέλλον του εργατικού κινήματος. Εκεί που συσπειρώνονται, βρίσκονται και αγωνίζονται συντροφικά όλες οι δυνάμεις της εργατικής τάξης, και μέσα από τις υγιείς ζυμώσεις του δημοκρατικού διαλόγου, αποφασίζουν, δρουν και τελικά ανατρέπουν το πλαίσιο των εξοντωτικών πολιτικών που έχει σχεδιάσει η κυβέρνηση και η ίδια η ΕΕ. Από τα πολλά μικρά ρυάκια θα δημιουργηθεί ένας χείμαρρος που θα αλλάξει την κοινωνία κατακτώντας την αξιοπρέπεια και το δικαίωμα στη ζωή για όλους.

Αγώνας λοιπόν ενωτικός, αγώνας με γενικά και ειδικά χαρακτηριστικά• μάχη με αξιοπρέπεια για την αξιοπρέπεια• στόχος η δικαίωση, η νίκη και η ανατροπή. Κάθε ρωγμή στο οικοδόμημά τους είναι ένα βήμα πιο κοντά στην κατάρρευση του τοίχους που κτίζουνε. Είμαστε ενωμένοι, είμαστε πολλοί!! Θα νικήσουμε!!

*Σταυρούλα Βερούκη, απολυμένη εργαζόμενη στα πεντάμηνα, μέλος συντονιστικού αγώνα
Κωνσταντίνος Μπουγιουκλής, άνεργος, μέλος συντονιστικού αγώνα
Μαρίνα Δουμάνη, μέλος «Attack στην ανεργία και την επισφάλεια»

Πηγή: **prin.gr**